

Şom ağızlı Ayşe atıldı: “19 Mayıs sıcak olur, bütün pastalar bozulur.”

“Bozulmayacak!” diye atıldı Rıfat Bey de, “Benim faizin, koca nakliyat firması var. Soğutucusu olan bir kamyonet bulur. Pikniğe katılmak isteyen konu komşu için de bir otobüs isterim.”

“Cimri oğlun kabul etmez,” dedi suratsız Mahmut Bey.

Rıfat Bey pek alındı. Elini göğsüne vurarak, “Faizim bana benziyor. Ona pabuç bırakmaz. Olmadı, basarım parasını anasını...”

“Sövme! Çocuk var!” diye uyardı Ayla Hanım. Şom ağızlı Ayşe’ye döndü. “Evet, kaç bebek elbisen, kaç lavanta torban, kaç heyben var?”

“Sayar bildiririm sana,” diyen Ayşe Hanım yan gözle Sevgi’ye baktı. “Bu iş öyle üç beş şey satmakla olmaz. Çeyizimden kalma, el değmemiş ipek bürümcükler var. İki, sıkarsam üç elbise olur. Mahmut’un oryantalinin yanına koyarız, kaçsa giderse.”

“Sıra bende,” dedi Nebile Hanım. Sevgi, babaannesine baktı. Emekli maaşından başka geliri olmayan yaşlı kadın, boynundaki zinciri çıkararak Ayla Hanım’a uzattı. Ucunda mine işli kapağı olan altın saat sallanıyordu. “Babam vermişti. Kaç lira eder, bilmiyorum.”

Masadakiler eğilip saate baktı. Herkes Nebile Hanım’ın o saate nasıl değer verdiğini biliyordu. “Babaanne...” diye fısıldadı, gözlerini kocaman açan Sevgi.

Yaşlı kadın torununun elini tutarak, “Eminim, babam da sağ olsa aynı şeyi yapardı,” diye mırıldandı.

O akşam evde sadece Sevgi’nin sesi duyuluyordu. Umutlu, coşkulu, babaannesinin arkadaşlarını anlatıyor; seslerini, mimiklerini taklit ediyordu.

Babası gülümseyerek kızını dinliyor; arada bir kıvançla annesi-

ne bakarak, ‘İşte benim annem bu!’ diyordu içinden.

Eşi ise kızını ilgiyle dinliyor, kendi kendine, “Dilerim, amaçlarına ulaşırlar. Dilerim, sonunda üzülen olmaz,” diye yineliyordu.

Burak kanepede, babaannesinin yanında sessiz oturuyordu. Nebile Hanım ona arpacı kumrusu gibi ne düşündüğünü sordu. Burak kızardı. Bütün gün kız arkadaşıyla gezmiş, sinemaya gitmişti. Elif’cik aklının ucuna bile gelmemişti.

Nebile Hanım, torununun jöleli, kaskatı saçlarını okşayarak, “Günlük yaşantımızı elbette sürdüreceğiz. Bu duyarsızlık değil,” dedi. “Hiçbirimiz Tanrı değiliz.”

O günden sonra, okul yönetimi, okul aile birliği, bütün öğrenciler ve altı yaşlı arkadaş, Elif için kolları sıvadı. Bu arada hastaneden gün alındı. Elif 20 Mayıs’ta hastaneye yatıp ameliyat olacaktı. O zamana kadar her gün üç arkadaş okuldan izin alıyor, günü arkadaşlarının yanında geçiriyorlardı.

19 Mayıs sabahı, okuldaki törenin ardından yola çıkan otobüsler Belgrad Ormanı’na vardıklarında öğlen olmuştu.

Aynı saatte Sevgi de iki arkadaşıyla birlikte Elif’in yanındaydı. Kızcağız solgun yüzü, feri gitmiş gözleriyle arkadaşlarına baktı. “Benim yüzümden pikniğe gitmediniz. Keşke...”

“Senin katılmadığın pikniğin tadı olmaz,” diye susturdu arkadaşını Sevgi. “Bugünün acısını seneye çıkarırız.”

Elif pencereden masmavi gökyüzüne baktı. “Şimdi ne yapıyorlardır?” diye sordu.

Çocuklardan biri, “Burak Abi’nin berbat konserini dinliyorlardı,” diyerek güldü. “Öğretmenler bağıırıyordu: ‘Koşup terlemeyin!’ Müdür Bey uyarıyordu:

‘Uzaklaşmayın!’ Hem veliler de eve dönmek için çoktan saatlerine bakmaya başlamıştır.”

Elif cılız sesiyle itiraz etti. “Hadi ya... Yalan söylüyorsun.”

“Valla doğru söylüyor,” dedi diğer arkadaşı. “23 Nisan’da piknikteydik, biliyoruz. Off çok sıkıcı!”

Sevgi, ‘İnşallah sıkıcı olmaz!’ diye geçirdi içinden.

Olmadı. Belgrad Ormanı, orman olalı böyle şenlikli piknik görmedi. Burak ve arkadaşları iyi çalışmıştı. Şarkıların biri bitti, diğeri başladı. Dans edenler, şarkı söyleyenler, top koşturanlar, köşe kapmaca oynayanlar, el ele, diz dize fısıldaşanlar, herkes mutlu, herkes coşkuluydu.

Suratsız Mahmut Bey’e poz vermek için sıraya girenlerin ardı arkası kesilmiyordu. Tekerlekli iskemlesindeki Nazire Hanım’ın leziz pastaları kapışılıyordu. Şom ağızlı Ayşe Hanım’sa cırtlak sesiyle sözde ona yardım ediyordu. “Geliin geliin! Bir an önce tüketin. Hava sıcak, beklemesin. Valla zehirlenirsiniz!”

Rıfat Bey köpürüyordu. “Ona aldırmayın! Pastalar ev yapımı ve soğutucuda duruyor,” diye bağırarak arkadaşını gösteriyordu. “Görüyor musunuz? Ayşe Hanım duba gibi. Pastaların kendisine kalması için böyle söylüyor.” Ardından dönüyor, annesi, eşi ve arkadaşlarıyla konken oynayan Nebile Hanım’ın oğluna sesleniyordu: “Dikkat edin. Nebile mızıkçısıdır. Joker çalar.”

Ayla Hanım’ınsa rujunu tazeleyecek bile zamanı yoktu. Okul aile birliğinden üç veliyle portatif bir masanın başındaydı. Önlerindeki bağış sepeti doluyor, o boşaltıyordu. Sayıyor, topluyor, para alıp paraüstü veriyordu.

Şom ağızlı Ayşe Hanım’ın ipek bürümcük elbiseleri daha sergilenemedi satılmıştı. Mahmut Bey’in “oryantal” deyip durduğu tablosu, büyük sükse yapmış; Ne-

bile Hanım’ın antika saati, yedi bin liraya yükselmişti.

Açık hava, yorgunluk ve heyecan derken, Nebile Hanım’ın gözkapakları ağırlaştı, elindeki kâğıtlar düştü. İrkilen kadıncağız, özür dileyerek arkasındaki ağaca yaslandı. Henüz içi geçmişti ki, Ayşe Hanım’ın, “Zafeer!” diye bağırmasıyla toparlandı.

Ayakta dikilen Ayşe Hanım elini çırparak, “Elif’in ameliyat giderleri ve bakımı için gerekli para tamam!” dedi.

Nebile Hanım’ın gözleri ışıldadı. Ayağa kalktı, arkadaşına sarıldı.

Ayşe Hanım, “Dur dur! Hele acele etme, dahası var!” diyerek devam etti. “Mahmut’un oryantalı üç bin liraya gitti. Ayrıca bir de sipariş aldı. Senin saatince...”

Birden susan Ayşe Hanım, Sevgi’nin annesine baktı ve ağzı kulaqlarında bağırdı: “Sekiz bin liraya bizde kaldı!”

Nebile Hanım’ın şaşkın gözleri de arkadaşından gelinine kaydı. “Si-siz ne di-diyorsunuz?” diye kekeledi.

“Gelinin!” dedi Ayşe Hanım, başıyla genç kadını göstererek. “Beş bin liraya kadar çıktı. Gerisini de biz aramızda hallettik.”

Nebile Hanım hâlâ kekeliyordu. “A-a-ama na-nasıl?..”

“Kekeleyip durma,” dedi Ayşe Hanım. “Gelinin, o saatin sende kalmasını istedi.”

Genç kadın ayağa kalktı, kayınvalidesinin boynuna sarıldı. “Senin kadar duygusal değilim ben, anne. Ama o saati senden başkasının takmasına da dayanamazdım...”

Nebile Hanım’ın boğazına koca bir yumruk oturdu. Gözleri doldu. Arkadaşının yanındaki torunu geldi gözünün önüne. Olmayan dişi son kez sızladı. Kollarının arasındaki gelininin kulağına fısıldadı: “Dilerim, bir dahaki sefere sadece eğlenmek için toplanırız kızım.” ●